

Feda Nikolinović

CIKLUS: Podsvjesni rat

1. Neočekivana Tužaljka

Oj, Oče, čuj moj očajni vapaj!

Ništavilo iza očiju mojih
širi se i preuzima svoj oblik.
Izrasta u nešto odvratno, crno,
postaje sve ono čega se bojim.

Bojim se svog srca, nezaštićenog,
bojim se ruku svojih, tih nasilnih...
Strah me uma razbijenog, pati...
Strah me povrijediti sve još jednom.

Kuda vodi ovaj put, to sad ne znam –
vodi li u crnu rupu, tamnu krv?
Glas mi jadnički nestaje od vriske,
za uslišenje kapi Tvoje vode...

Vodi li bliže Tebi, u zagrljaj?
Bez zasluge, sad Te molim: daj mi ga.
Na svaki kamen spotakao sam se –
samo uz Tebe mogu da ustanem.

Samo uz Tebe, kada me podigneš,
kažeš mi da vrijednost moja, jedna –
kažeš mi – da još isčezla nije.

2. Plod

I tako...

Sitno sjeme polaže nadu u novi obojen dan,
Sunce čeka da ga izbavi iz podzemnih okova.
Sa istoka krv mu potrebnu snagu daje, smišlja plan,

kako da se probije, između visokih borova.

Izdigla se stabljika ponosna, zdravih jarkih boja,
podsjetnik novog početka i Stvoritelja svemoćnog.
Uvija se i bori, bitkama tim nema ni broja,
raste i raste, uvis, sve do krajnjeg dana proročkog.

U tom trenutku, obojene haljine ga prekrile,
u svoj slavi njegovoj, srce mu prepuno bilo.
Vidio je nebo, sve vizije mu se sada otkrile.
Al' zlo ga okom prati, što se tiho u tami krije.

Nebo se smrači, grmljavina zemlju grohotom slaže.
Borovi pali, smrskavaju krhke, stare puteve,
plač se u tišini čuje, očevi djecu sad traže...

Sve je srušeno, tišina se tako širi,
a sjeme krhko, ostat će,
ostat će tiho,
stabljika...
čvrsta...
uz,
plač...

3. Podsvjesni Rat

Onaj koji zaustavlja srce,
koji odredi zadnji izdisaj,
pošalje dušu u ništavilo,
gdje odjekuje očajan vapaj;
na kraju nepobjedive bitke
ja, postao sam čovjek taj.

Kao sunce na krajnji zapad,
zalazi moja duša u konflikt,
dok drugo lice moje tuge,
hitro kreće u nagli napad.

Sva snaga iz kostiju mojih krhkih isparava,
a volja za borbom izgubljenom oživljava.

4. Krv

Jedna krv preuzela je različite boje,
i od žara do dima što nestaje u zraku,
nit što veže moje raspale ruke i tvoje,
kida se iznad jame, ostavlja me u mraku.

Znam da si umoran, da ne želiš da me gledaš,
da kad sam tu, moliš da ti grubo nestane vid.
Znam da sam ti glas uzeo, al' šansu mi ne daš,
samo jednom da izustim kad me izjeda stid.

Trebaš mi, znam da ponekad trebam i ja tebi,
al' kad bih mogao iskupiti bol što te prati,
razmišljao o tome, brate moj, vjeruj – ne bih.

Krv bi se vratila tijelu, i dala nam snagu,
i šum u umovima našim, rasčistila maglu.

5. Dim

U trenutku kada vatra isčezne
kao dim, izdižem se visoko nebu.
Cijenim toplinu što me oblikuje,
zahvalan za boj, lekciju u srebru...

Znam, boli – boljet će, teško će stati,
al' bolje to nego patnja da se vrati.